

K.M.S, Labirynt, w którym mamy siebie

Jesteśmy tymi co nie dali się zniszczyć przez charaktery
choć tak wiele nas dzieli w tym świecie przeżyć
im więcej chcemy tym bardziej szczyty się los do nas
myśląc że niemi na słowa damy się pokonać
nie mamy granic o czym przekonaliśmy się nie raz
razem tu wygrywamy, sięgamy piekła czy nieba
i to nic nie da, palimy mosty niewiernych
którzy mówili że nie mamy między sobą chemii
Co może sprawić że zostawiłbym Cię samą
musiałby los nas zabić, ciesząc się karmą
i to ostatnio niebanalne uspokoić nerwy
ale są chwile z których dalej możemy się cieszyć
są te momenty które zamieniają sny w prawdziwe chwile
to ma znaczenie prawie tak ważne jak dźwięki liter
przy długopisie i kartce spędzam tą noc chociaż
dalej głupi los przyciąga z wątpliwością wzrok mój

Serca przesiąknięte smutkiem skutkiem jest ta bliskość w nas
to jak zamknąć gdzieś na kłódkę dwie postacie które zmienił czas
poskradał myśli w nas już dawno los choć jest na tarczy
natarczywy by móc nas zabić chociaż nic nie znaczy my znaczymy
tu więcej niż te kilka granic które chciałyby pozbawić marzeń nas
chcą nam zniszczyć plany
ale my zaplątani gdzieś w emocjonalny wir
rzucamy światu błędną nić by błędziła w nim nawet
jeśli dostanę propozycję życia w niebie to
wolać iść przez labirynt w którym wciąż mamy siebie
i nie poleć tak jak Ikar by się sparzyć to jest
misja dwóch postaci by nie przestawały walczyć
i nie przedstawiały żadnych maratonów kukułkowych
bo jesteśmy wyborami nas samych a nie obcych
Ty jesteś zorzą polarną wszystkie kolory na ziemi
malujesz mi swoją wyobraźnią i nie może się to zmienić